

Но Саввотъ се въ погледа му взре,
и съ тоя заветъ на устни той умре,
въ смъртъта преминавъ отъ живота
чрезъ погледа на Саввота.

Вторий

Съ светлина той на живота въ мрака —
и смъртъ за него пища с награда.
Покой ореча подиръ оранъ чия,
и на трудеть си спадана отада.

За него посокъ истината беше
и съ нея се въ живота той подира,
и съ твърди стъпки въ вся ниръ въросше,
за да премине тамъ, отатъкъ нира.

И яна той тамъ дето съзидана,
нито въздишки, сирѣнъ и наволи,
во лоното на вѣковечность яна,
на тишината въ светлите маали.

Тамъ дето всичко въ тишина живее,
тамъ дето ся животь и смъртъ събрани,
и подъ дългъ нѣтъ нищо не вѣкнее,
че техний дълъ тамъ бѣжето храни.

На ведрото мълчание ся тамо
най-сладостните разговори чути —
той ще ги слуша, приоблегналъ рамо
на вечността на сладките скути. . .

Ореча же си сбогонъ отъ земата,
отъ него всякой сбогонъ да си земе!
Посъ буйний дѣлъ — борбите на душата —
посамото отъ него съ грима семе.